

A **F.-i** Ítéletábra dr. Földi András ügyvéd (fél címe 1) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek, az Országos Bírósági Hivatal (**fél címe 2**) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen bírósági jogkörben okozott kártérítés megfizetése iránt indított perében a **B.** Törvényszék 2014. május 22. napján meghozott 25.P.20.815/2013/10. számú ítélete ellen a felperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A **F.-i** Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 2.500.000 (Kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

felperes nevenal, a jelen per felperesével szemben a **R.** Kft. nyújtott be keresetlevelet a **B.** Bíróságon 2005. december 12. napján, melyben kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 620.960 forint tőke és kamatai megfizetésére. A perben felperesi oldalon jogutódlás következett be, a felperes a követelést **F.A.** engedményezte. A per 15.P.23.789/2005. szám alatt volt folyamatban.

Az elsőfokú bíróság a keresetnek részben helyt adva ítéletében kötelezte felperes nevet, jelen per felperesét, hogy fizessen meg azon per felperesének 326.833 forint tőkét, és ennek 2005. július 8. napjától számolt késedelmi kamatait, valamint 20.000 forint + áfa, és 19.600 forint perköltséget.

Az ítéletében megállapított tényállás szerint a felperesi jogelőd **R.** Bt. és felperes neve között 2004. december 7-én helyiségbérleti szerződés jött létre, mely értelmében felperes neve a felperes jogelődje részére albérletbe adta az általa **B.** Önkormányzatától bérelt, természetben a **B. város H.J.** téren található 23 négyzetméteres üzlethelyiséget 40.000 forint + áfa, azaz bruttó 50.000 forint havi bérleti díj ellenében vendéglátóipari tevékenység folytatása céljából. A bérlő a szerződés aláírásakor átadott a bérbeadó részére előleg címén 200.000 forintot, valamint óvadék címén 100.000 forintot, amelyet a bérbeadó a szerződés aláírásával elismert. Ezt követően a szerződés 7. pontja értelmében a bérlő további 400.000 forintot adott át elismervény ellenében a bérbeadó részére bérleti díj előleg címén. A bérlő a közüzemi díjakat a bérbeadó által minden hónapban megküldött közüzemi számlák alapján volt köteles megfizetni a bérbeadó részére, ennek elmulasztása esetén ugyanazon jogkövetkezmények terhelték, mint a bérleti díj nem fizetésekor. A felek között a viszony időközben megromlott, felperes neve a saját nevére érkezett közüzemi számlákat nem mutatta be az albérelőnek,

aki ezen okból a rezsifizetési kötelezettségének nem tudott eleget tenni. Ennek következtében a bérbeadó a helyiséget lezárta.

Az ítélet indokolása szerint a bérleti jogviszony 2004. december 7. és 2005. július 8. napja között állt fenn a felek között, ezen időszakra számított bérleti díj összege 311.300 forint, így a felperes által átadott 700.000 forintból a felperes részére visszajár 388.700 forint, mely összegből levonta a felperes által elismert 61.867 forint közüzemi díjtartozás összegét. A felperes által előterjesztett vagyoni kárigényeket, valamint az alperes által előterjesztett területhasználati díjtartozásra alapított beszámítási kifogást bizonyítatlanság folytán elutasította.

Az elsőfokú ítélettel szemben felperes neve élt fellebbezéssel, míg azon per felperese csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

A alperes neve, mint másodfokú bíróság a 42.Pf.631.825/2007/6. számú ítéletében az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta és felperes neve alperes marasztalását 424.983 forintra felemelte. Elfogadta a másodfokon eljáró bíróság a felperes érvelését, hogy a bérleti szerződés csupán 2005. március 1. napjával hatályosult, addig a felperes szívésségi használat címén volt jogosult a helyiség használatára, díj fizetésére nem volt köteles. Részletesen megindokolta a másodfokú bíróság, hogy az alperes által előterjesztett tanúbizonyítási indítvány alkalmatlan lett volna az alperes területhasználati díjjal kapcsolatos állításainak bizonyítására, illetve a bizonyítási indítványát később felhívás ellenére nem terjesztette elő.

A jogerős ítélettel szemben felperes neve alperes perújítási kérelmet terjesztett elő, azt azonban a **B.** Bíróság 4.P.23.065/2008/35. számú végzésével, mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant elutasította tekintettel arra, hogy az alperes a perújítás érdemi indokát nem adta meg, valamint a perújítási indítványát hat hónapon túl terjesztette elő, és a határidő elmulasztásának okát nem valószínűsítette. A alperes neve, mint másodfokú bíróság ezen végzést jóváhagyta.

A felperes keresetében az alperes kötelezését kérte 50.810.000 forint vagyoni és 18.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére.

Keresete ténybeli alapjaként eladta, hogy az ügyében eljáró bíróságok hibáztak az ítélet meghozatala során, mert nem vették figyelembe a bérleti szerződés tartalmát, így például azt, hogy a közüzemi díjak fizetése az albérlő felperes kötelezettsége volt. Nem értékelte az elsőfokú bíróság az okirati bizonyítékait és nem folytatta le teljes körben a bizonyítást, a másodfokú bíróság pedig az elsőfokú bírósággal egyetértett. A jogtalan követelés ellenére történt ítéleti marasztalás következtében érte őt kár, az annak alapján vele szemben megindult végrehajtási eljárás miatt. Előadta, hogy a házáat és műhelyét lefoglalták, hosszú évek óta nem tudja gyakorolni tulajdonosi jogait és munkáját sem tudja folytatni.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint mind az első, mind pedig a másodfokon eljáró bíróságok az anyagi és eljárási szabályok betartásával jártak el. Az elsőfokú bíróság a perben összesen három tárgyalást tartott, amelyeken a mindvégig jelenlévő alperes (jelen per felperese) részletesen kifejtette álláspontját. Az elsőfokú bíróság a 4-II. számú végzésével felhívta az alperest, hogy a beszámítási kifogása körében bizonyítási indítványait tegye meg, a 2006. május 9-én megtartott tárgyaláson tájékoztatta a feleket a bizonyítási teher szabályairól, valamint a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglalt következmények terhével felhívta őket bizonyítási indítványaik előterjesztésére. A 10. számú jegyzőkönyvben rögzítette, hogy a felek további bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő.

A másodfokú bíróság pedig alapvetően osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, az elsőfokú eljárásban eljárási szabálysértést nem állapított meg, a lefolytatott bizonyítást szabályszerűnek találta, pusztán egy jogkérdésben helyezkedett eltérő jogi álláspontra.

A másodfokú bíróság ítélete külön foglalkozott az alperes által előterjesztett bizonyítási indítványok mellőzésével, és megállapította, hogy a tanú meghallgatása esetén sem lett volna alkalmas a

rendelkezésre álló okirati bizonyítékok megdöntésére, ennél fogva a bizonyítás elrendelése szükségtelen lett volna. Utalt arra, hogy az alperes felhívás, valamint a bizonyítási teher szabályaira történt figyelmeztetés ellenére úgy nyilatkozott, hogy nincs további bizonyítási indítványa. Az alperes mindezek alapján hangsúlyozta, hogy az eljáró bíróságnak nem lett volna törvényes lehetősége a további bizonyítás elrendelésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és megállapította, hogy a le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint az alperes kártérítő felelősségét a Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdése, valamint a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint vizsgálta. Kiemelte, hogy a bíróság ellen indult kártérítési per nem szolgálhat egy - valamely ügyben született - ítélettel szembeni újabb jogorvoslati fórumként. Hangsúlyozta, hogy a kártérítési perben kizárólag azt vizsgálhatja, hogy az alperes kirívóan súlyos jogalkalmazási hibát vétett-e, egyértelmű jogszabályhely több értelmezést nem engedő rendelkezését figyelmen kívül hagyta-e. Miután a rendelkezésre álló adatok alapján ez nem volt megállapítható és azt maga a felperes sem jelölte meg - kizárólag az ítéletek tartalmát, illetve az abban a perben rendelkezésre álló bizonyítékok értékelését, mérlegelését vitatta - az alperes jogellenes magatartása, vagy mulasztása hiányában a felperes keresetét elutasította.

Az ítélettel szemben felperes terjesztett elő fellebbezést. Elsődleges fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperes keresete szerinti marasztalására irányult, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az első fokon eljáró bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasítását indítványozta a szükséges bizonyítás lefolytatása érdekében.

Sérelmezte azt az ítéleti megállapítást, hogy keresete a korábbi ítélet felülvizsgálatára irányult jogorvoslatként, mert keresete az alperes eljárási mulasztásaira tekintettel megszületett ítélet folytán őt ért kár megtérítésére irányult.

Indokai szerint az elsőfokú bíróság a korábban eljáró **B. Bíróság** egyes percaselekményei - különös tekintettel az indítványozott tanú meghallgatás - elmaradásának következményeit helytelenül értékelte, figyelemmel arra is, hogy az alperes másodfokú indokolásában kitért arra, hogy a meghallgatni kívánt tanú vallomása érdemben nem befolyásolta volna az ítéletet, illetve alkalmatlan lett volna arra, hogy okirati bizonyítékot megdöntsön. Hangsúlyozta, hogy ez a jogellenes és mulasztásban megtestesülő magatartás végső soron az ő károsodásához vezetett, ugyanakkor a mentesülés körében az alperes nem bocsátott rendelkezésre semmilyen adatot, amely a magatartása felróhatóságát megdöntené.

Kifejtette, hogy az indítványozott tanú meghallgatásának elutasítása már önmagában is az eljárási rend súlyos megsértése, azzal, hogy az eljáró bíróság nem törekszik a történeti tényállás minél több szemszögből való, teljes körű tisztázására. Mindezekén túl az eljárási igazságosság elvét is sérti, az objektív és mérlegelő igazságosság követelményére figyelemmel.

Szintén súlyosan sérti a Pp. rendelkezéseit, hogy az eljáró bíróság ítéleti indokolásában sorrendet, illetve erőviszonyt állít fel egyes bizonyítási eszközök között - azt sugallja, hogy a tanúvallomás önmagában is elégtelen eszköz az okirati bizonyíték megdöntésére. A bizonyítási eszközök a magyar jogrendben nem állnak egymással alá-fölérendeltségi viszonyban, egyetlen bizonyítási eszköz primátusa sem mondható ki, olyannyira, hogy a bizonyítékokat egyenként és önmagukban, továbbá egymással összefüggésben is értékelni kell. Álláspontja szerint az eljáró bíróság prejudikált akkor, amikor annak ismerete nélkül minősítette egy tanú vallomását, azaz eldöntötte, hogy az alkalmas-e más bizonyítási eszközzel való szembehelyezésére, avagy a bizonyíték megdöntésére.

Mindezt úgy, hogy a bizonyítási eszköz tartalma nem volt ismert, illetve annak relevanciájáról az eljárásban nem merül fel információ.

Álláspontja szerint miután a fentiekre tekintettel maradt el a kár bekövetkeztének, összecszerűségének, továbbá az okozati összefüggésnek a vizsgálata, a bizonyítás kiegészítésének is teret kell adni.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért az elsőfokú ítéletet az ítéltábla egészében bírálta felül.

Nem indokolt a másodlagos fellebbezési kérelem teljesítése, az elsőfokú ítélet Pp. 252.§ (3) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezése, mert a jogvita elbírálásához nincs szükség további bizonyítás lefolytatására. Az ítéltábla ezért a fellebbezést érdemben bírálta el, és megállapította, hogy az elsődleges fellebbezési kérelem sem alapos.

Az ítéltábla mindenekelőtt szükségesnek tartotta az ítéleti tényállás kiegészítését a következőkkel: A **B.** Bíróságon 15.P.23.789/2005. szám alatt folyamatban volt perben a felperes kereseti követelését arra alapította, hogy csupán 2005. március 1-től június 8-ig állt fenn a bérleti szerződés, ezért az előre megfizetett 700.000 forint bérleti díjból 538.700 forint visszatérítésére kérte az alperes kötelezését. Állította továbbá, hogy 40.000 forint kára keletkezett azzal, hogy üzlethelyiségben maradt árukészlet hasznosíthatatlan, 42.260 forint kára pedig abból adódott, hogy az alperes nem bocsátott ki számlát a bérleti díjról, így az áfát nem igényelhette vissza.

Jelen per felperese alperesként azzal védekezett, hogy a bérleti szerződésben írtak és a 2004. december 22-én kelt nyugta ellenére nem 700.000 forintot, hanem csak 340.000 forint bérleti díjelőleget vett át, továbbá állította, hogy nem bocsátotta ingyenesen a helyiséget a felperes birtokába. Elismerte, hogy a bérleti szerződés megszűnését követő időre bérleti díj nem illeti meg. Ugyanakkor beszámítási kifogást terjesztett elő: 240.000 forint bérleti díjat, 61.867 forint áramdíjat, az áram visszakötésének költsége címén 10.680 forintot, a helyiségben okozott kár megtérítése címén 40.000 forintot, a zárcsere költsége címén 6.658 forintot, továbbá közterület használati díj címén a 2004. évben 11 óra eső 343.200 forint követelést kívánta beszámítani. Az utóbbi követelése ténybeli alapjául a felperessel kötött szóbeli megállapodásra hivatkozott, miszerint annak díját is felperes fizeti. A felperes 61.867 forint áramdíj tartozást elismert, a további alperesi követeléseket vitatta.

Az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésében a jelen per felperese alperesként az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte.

A másodfokú bírósággént eljáró alperes ítélete indokolásában azt is megállapította, hogy a felperes a 700.000 forint átvételének bizonyítására teljes bizonyító erejű magánokiratot csatolt, azzal szemben az alperes bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, ezért helyesen tekintette a 700.000 forint átadását bizonyítottnak az elsőfokú bíróság. Indokolása szerint továbbá az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a beszámítási kifogás a 61.867 forintot meghaladóan alaptalan. Az alperes **K.I.** tanúkenti meghallgatását annak bizonyítása érdekében indítványozta, hogy felperes 2005 márciusában vállalta a közterület használati díj megfizetését. A közterület használati díj nem szerepelt a szerződésben, ahogyan az alperes 2005. március 9-én kelt felszólításában sem, ezért egy tanú vallomása önmagában nem bizonyította volna, hogy a bérleti szerződést a felek szóban módosították. A felperes nem vitatta, hogy egy havi díjat kifizetett, ezért szükségtelen volt, hogy ezt az alperes által indítványozott tanú vallomásával megerősítse. Megállapította továbbá, hogy az alperes nem háríthatja át a felperesre az áram visszakapcsolási költséget, mert a szerződésben foglalt kötelezettsége ellenére maga állította, hogy 2005 márciusa után nem küldte meg a felperesnek a

számlákat azok kiegyenlítése érdekében. Egyebekben a felmerült károk bizonyítására nem csatolt számlát, követelése jogalapját nem bizonyította.

Az így kiegészített tényállás mellett az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntésével részben eltérő indokok alapján értett egyet.

A Ptk. 349. § (1) bekezdése a közhatalmi tevékenységgel okozott károk megtérítése iránti követelések érvényesíthetőségének a kármegelőzés körében a károsulttól elvárt további feltételét tartalmazza, azonban a kártérítési felelősség egyéb elemeire ennél a jogviszonynál is a Ptk. 339. § (1) bekezdését kell alkalmazni. A Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján a kártérítési felelősség szükségképpen elemei a jogellenes magatartás, a kár és a kettő közötti okozati összefüggés. Bármelyik hiánya a kártérítési kereset elutasítását eredményezi.

Az elsőfokú ítélet helyes indokai szerint az anyagi jogerőből következően a kártérítési per nem lehet a korábbi döntés jogorvoslata. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a bírósági ítélet - miközben az nem bírálható felül - ne lehetne olyan, amely kárt okoz. Bírósági jogkörben okozott kárról akkor lehet szó, ha az az igazságszolgáltatás gyakorlásával, tehát a bíróság feladatainak teljesítése körében megvalósított tevékenységgel vagy mulasztással okozati összefüggésben keletkezett.

Az Alkotmánybíróság több határozatában (778/D/2000. AB határozat, 339/B/2003. AB határozat) kifejtette, hogy a Ptk. 349. § (3) bekezdése kiterjesztett jogvédelmet biztosít arra az esetre, ha a jogerős döntésben meglévő hiba a bíróság működésével összefüggésben álló fogyatékok eredménye. Az anyagi jogerő csak azt zárja ki, hogy az alapperben hozott határozat újra vitássá legyen tehető, vagy azt a kártérítési keresetet elbíráló bíróság megváltoztassa, hatályon kívül helyezze. Nem képezi azonban akadályát annak, hogy a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti igényt elbíráló bíróság az alapperben hozott határozat tekintetében megállapítsa a jogellenességet, a kártérítés további törvényi feltételeinek a teljesülése esetén pedig a jogellenes bírósági cselekménnyel okozott kár megtérítéséről határozzon.

Nem volt tehát jogi akadálya annak, hogy a felperes arra alapítottnan kérje kárának megtérítését, hogy az alperes a vonatkozó anyagi vagy eljárási jogszabályokat tévesen alkalmazta.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint ebben a körben kizárólag a kirívóan súlyos jogalkalmazási hiba, azaz csak az vizsgálható, hogy az alperes egyértelmű jogszabályhely több értelmezést nem engedő rendelkezését figyelmen kívül hagyta-e. A felperes keresetét arra tekintettel utasította el, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján az nem volt megállapítható, arra a felperes sem hivatkozott, kizárólag a bizonyítékok értékelését, mérlegelését vitatta.

A felperes azonban keresetét nem csak a bizonyítékok téves értékelésére, hanem a felajánlott bizonyítás jogellenes mellőzésére is alapította.

A Pp. a bíró számára szigorú kötelezettségeket határoz meg saját tevékenységével, perbeli szerepével kapcsolatban. Az ítélezési tevékenység azonban nem egyszerű mechanikus jogszabály alkalmazás, hanem sok esetben mérlegelést igényel.

A Pp. általános szabályként deklarálja a szabad bizonyítás elvét, amely a bizonyítási eszközök felhasználása és a bizonyítékok mérlegelése terén egyaránt érvényesül.

A Pp. 3.§ (4) bekezdés szerint a bíróság a bizonyítási indítványhoz nincs kötve. A bíróság mellőzi a

bizonyítás elrendelését, vagy a már elrendelt bizonyítás lefolytatását, ha az a jogvita szempontjából szükségtelen. A Pp. 3.§ (5) bekezdése kimondja, hogy ha törvény másként nem rendelkezik, a bíróság a polgári perben alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint felhasználhat minden egyéb bizonyítékot, amely a tényállás felderítésére alkalmas. A Pp. 206. § (1) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el.

A kért bizonyítás mellőzése tehát önmagában eljárási szabálysértést nem valósít meg, eljárási szabálysértésnek csak az minősülhet, ha a bíróság az ügy eldöntése szempontjából releváns bizonyítást nem folytatja le.

A bírói mérlegelés körébe tartozik annak a megítélése is, hogy a felajánlott bizonyítás elrendelése szükséges-e, a bizonyítékok alkalmasak-e a kívánt cél elérésére. A bíróságnak a bizonyítási indítvány elutasítása tárgyában hozott határozatát nem kell indokolnia, a pert érdemben elbíráló ítéletben azonban számot kell adnia arról, hogy a felajánlott bizonyítást milyen okból mellőzte, továbbá számot kell adnia a bizonyítékok mérlegelése körében irányadónak vett körülményekről. Különösen azokról az okokról, amelyek miatt valamilyen tény nem talált bizonyítottnak, vagy amely miatt több bizonyíték közül egyeseket figyelmen kívül hagyott, míg másoknak jelentős bizonyító erőt tulajdonított {Pp. 221.§ (1) bekezdés}.

A közhatalommal rendelkező szervezetek tevékenységének eljárási garanciái nem azt jelentik, hogy az erre feljogosított szervezetek az eljárás valamennyi szakaszában az anyagi igazságnak és az adott eljárással garantált jogoknak megfelelő döntést hoznak. A döntés alapjául szolgáló tények és bizonyítékok mérlegelése, valamint az irányadó jogszabályok értelmezése minden esetben az erre hatáskörrel rendelkező jogalkalmazónak a jogi normára vetített tényekből levont következtetésein alapul. Ezeknek a döntéseknek az eljárás alá vont személynek vagyoni, vagy nem vagyoni hátrányt okozó következménye csakis abban az esetben válik polgári jogi kárkövetelméletet keletkeztető tényné, ha az arra vezető passzív mulasztás, illetve aktív cselekmény a közhatalmat gyakorló személynek felróható. A felróhatóság mércéjét pedig az anyagi jogszabályok érvényesülését biztosító eljárási jogok gyakorlásának jogszabály által előírt keretei határozzák meg.

Annyiban alapos a felperes fellebbezési érvelése, hogy a Legfelsőbb Bíróság több eseti döntésében rámutatott arra (pl. BH2000.55.), hogy a bíróság részéről a bizonyítékok téves értékelése is önmagában jogellenes és felróható magatartásnak minősülhet, de csak abban az esetben, ha az kirívóan okszerűtlen.

A kártérítési felelősség tényállási elemei között azonban ezt a kérdést a felróhatóság és nem a jogellenesség vizsgálata körében kell figyelembe venni. A felróhatóság (vétkesség) sajátos megfogalmazását magyarázza, teszi alkalmazhatóvá ez a bírói gyakorlat.

A felperes az alapperben mind a rendes, mind a rendkívüli jogorvoslatot igénybe vette. A perben beszerzett iratok alapján a felperes által előterjesztett bizonyítási indítványokat a fellebbezés folytán az alapperben eljáró másodfokú bíróság elbírált. Ebből következik, hogy a másodfokon eljáró bíróság jogerős ítélete az, amelyből a felperes állított kára származik. Az első fokon eljáró bíróság jogszabálysértése tehát nem adhat ezért alapot arra, hogy felperes a kárát az első fokon eljáró bírósággal szemben érvényesítse.

Az alapperben a másodfokon eljáró alperes az előterjesztett bizonyítási indítványokat és a bizonyítékokat teljes körűen és okszerűen mérlegelte. Megjelölte azokat a bizonyítékokat, amelyekre tekintettel megállapított tények szerinti elszámolás eredményeként az alperest (jelen per felperesét) marasztalta, és amelyekre tekintettel a felajánlott bizonyítást mellőzte annak kifejtésével, hogy az alperesi tényállítást alátámasztó tanúvallomás sem alkalmas azok megdöntésére. Mindezekre tekintettel jogellenes és felróható magatartás hiányában a felperes kárigénye megalapozatlan volt.

Az alperesi jogellenes és felróható magatartás hiányában a kártérítési felelősség további feltételeinek, így a kárnak a vizsgálata szükségtelen volt, mert a kártérítési felelősség konjunktív feltételei bármelyikének hiánya a kereset elutasítását eredményezi (Ptk. 339. § (1) bekezdés).

Mindezek alapján a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét részben eltérő indokolással helybenhagyta.

A fellebbezési illeték mértékét az ítéletábra az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a költségmentessége folytán le nem rótt 2.500.000 forint fellebbezési illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján és az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14.§ alapján az állam viseli. Pervesztessége folytán a felperes köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült perkölségének megfizetésére a Pp. 239. § alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdés alapján, amelynek mértékét az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja és (5) és (6) bekezdése alapján a jogi képviselő által elvégzett tényleges tevékenységgel arányosan állapította meg.

Budapest, 2015. május 21.

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k.
a tanács elnöke

Dr. Pusztai Anita s.k.
előadó bíró

. Örkényi László s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

...

